GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Que no tanquin les fàbriques.

Opinió | 28/01/2009 | 10:20

Els polítics, sindicalistes i els empresaris són els qui hauran de trobar el desllorigador de la situació.

Vivim un moment de crisi econòmica molt fonda amb crisi social greu. Que amenaça d'agreujar-se més encara.

En una situació així els Governs, en general totes les Administracions i també molts agents socials es pregunten què s'ha de fer. I què s'ha de prioritzar.

Probablement s'ha de fer, poc o molt, tot a l'hora. S'ha d'evitar el daltabaix bancari, s'ha de garantir l'estalvi de la gent, s'han d'apuntalar les empreses, entre d'altres coses, assegurant que els arribi el crèdit o amb ajuts puntuals de l'Administració, s'han de prendre mesures fiscals i s'ha d'estimular obra pública que mou l'economia i crea ocupació, etcètera. I s'han d'atendre situacions especialment penoses d'alguns sectors socials.

I tot és necessari. I ja s'entén que en situacions així es fa el que es pot. I que moltes coses s'han de fer en to d'urgència. Però, per això mateix, convé que els governants i en general la societat tinguin present que també cal que en el tractament de la crisi d'ara es tingui present que també cal preservar el futur. És a dir, que cal no actuar de manera que la immediatesa no sacrifiqui el futur.

No sempre això serà possible, però cal tenir-ho present i intentar-ho. Per exemple, cal fer tot el possible per a què no tanquin fàbriques. Les d'empreses d'aquí, o les d'empreses estrangeres. Que segueixin actives encara que sigui amb menys activitat. Perquè les fàbriques que ara tanquin costarà molt que tornin a obrir. I perquè els estrangers que se'n vagin costarà molt que tornin. I això significarà un empobriment real i difícil de superar per al país. En tecnologia, en riquesa i en feina.

Hem de salvar les fàbriques, tant com puguem. Catalunya és un país de tradició industrial. Té molta més vocació de producció que d'especulació, i això és bo. Però hem de salvar les fàbriques. Se sol dir cada cop més que l'important són els serveis. I és veritat. La informàtica, la logística, els serveis d'assessorament de tota mena, les tecnologies de la informació i el coneixement, el transport, les empreses de formació, els serveis financers, les empreses de publicitat i de màrqueting, moltes empreses d'outsourcing, etc. I tot això també ho hem de desenvolupar i defensar. I ho hem fet. Però tinguem present que en una part molt important qui dóna feina a aquests serveis és la producció. La indústria, l'agricultura, la ramaderia. També el turisme, que és un tema a part.

Que no tanquin les fàbriques és el lema, és una prioritat també de la Sra. Angela Merkel, cancellera de la República Federal d'Alemanya. Alemanya també és un país de fort contingut industrial. Molt més que nosaltres, molt més potent i important. Però amb un punt de semblança. Indústria i exportació. Per tant necessitat de competitivitat. I necessitat de no recular respecte als altres països industrials. I menys ara que hi ha crisi. Per tant, que no tanquin les fàbriques, diuen la Sra. Merkel i el seu govern de coalició de democratacristians i socialdemòcrates.

Això es diu a tot Europa, però a Alemanya amb especial intensitat, donades les seves característiques.

Com es pot evitar que tanquin les fàbriques, o que en tanquin poques? La pregunta val també per a les empreses de serveis. Que, repetim, en part depenen de les industrials.

Hi ha mesures que tothom coneix. Mesures fiscals, activar tant com es pugui el pagament dels deutes de l'Administració, prendre mesures perquè el diner injectat a la Banca arribi a les empreses, encara que sigui amb la prudència que el moment reclama, etc. I en empreses estratègiques donar-los suport clar des de l'Administració. Suport clar. És clar que se'n beneficiaran elles –i això de vegades hi ha qui ho accepta malament–, però tant o més se'n beneficiarà tota la indústria auxiliar. El país, de fet.

En realitat, l'atur que es produirà si cau o se'n va segons quina empresa serà petit comparat amb el que, de retruc, es produirà en tota la indústria auxiliar i en les empreses de serveis

Poc o molt és el raonament que es fa a tots els països europeus, i més a Alemanya perquè més que d'altres viu d'això. I per això la Sra. Merkel –amb el suport del seu govern mig demòcrata cristià i mig socialista- fa una crida a la responsabilitat dels agents socials i econòmics. De dues maneres.

La primera, una proposta feta, de moment, a les grans empreses. Suposo que si surt bé ho ampliarà a les mitjanes. Una proposta sota el lema de "Kurzarbeit statt Kündigung", és a dir, treball reduït en comptes d'acomiadament. Una proposta al capital, a la direcció i als sindicats. Consisteix en dir: "Correm el perill d'un gran increment de l'atur, perquè les empreses tendiran a acomiadar gent. O a tancar plantes. Realment els caldrà fer-ho. En comptes d'això fem que hi hagi un acord: no s'acomiadarà ningú, o s'acomiadarà poca gent, i en canvi reduïm el temps de treball, o establim períodes de vacances. Amb reducció de sou, i amb el suport de l'Administració per evitar prejudicis, per fer-los molt petits. Però si en una empresa això és prou general la reducció podrà ser petita. Tan bon punt la marxa de l'empresa es normalitzi es tornarà a la situació anterior". De fet quelcom de molt semblant ja ho estem fent aquí amb les suspensions temporals d'ocupació.

I també proposa la Senyora Merkel que es redueixin provisionalment els alts sous dels més alts directius.

La segona proposta és, per a les empreses que encara tenen beneficis, reduir sensiblement els dividends. Això pot semblar utòpic, i potser ho és. A França, per exemple, el President Sarkozy ha fet una proposta semblant pel que fa als dividends, amb una resposta inicial poc favorable d'algunes grans empreses que temen que una reducció de dividends repercutiria negativament sobre la cotització de les seves accions a la Borsa. O sia, que fàcil no ho és. Però l'amenaça de molt d'atur és real. I l'amenaça que hi hagi empreses que tanquin, també. I que al capdavall ens trobem amb una minva de la nostra potència productiva, i de la capacitat de crear llocs de treball, també.

Els polítics, sindicalistes i els empresaris són els qui hauran de trobar el desllorigador de la situació. De fora estant de l'àmbit de decisions poca cosa més es pot fer que comentar i donar idees amb ànim constructiu. Però l'únic suggeriment que sí que creiem poder fer a qui decideix

és que no es tingui por a prendre decisions que salvin empreses. Naturalment, que es salvin amb garanties. Això no és tapar forats, això és preservar el futur.

Salvar empreses ajudant a trobar solucions laborals equilibrades. Salvar empreses sobretot si tenen repercussió en el conjunt industrial, amb suport econòmic o d'avals. Salvar empreses amb ajuts fiscals.

Això requereix una actitud decidida per part de l'Administració. Un esforç particular i, de vegades difícil, per part dels sindicats. I una actitud serena de l'empresariat. A tots plegats se'ls ha de demanar un gran esforç de diàleg. Perquè el risc és gran. És gran el risc de l'atur salvatge, és gran el risc de sortir de la crisi empobrits si només tapem forats i de què minvi la nostra capacitat de represa degut a les pèrdues de peces clau de l'engranatge productiu.

Autor: Jordi_P
Jordi_P

https://gironanoticies.com/noticia/11027-que-no-tanquin-les-fabriques.htm